

Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού - Αριθμός Οκτώ

Η Γέννηση ενός Έθνους

Jeff Pippenger

2023-10-31

Το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου στην αρχή έληξε με την έναρξη της ανακριτικής κρίσεως, και το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου λήγει με την έναρξη της εκτελεστικής κρίσεως. Το τρίτο ουαί του Ισλάμ επιφέρει κρίση επί των Ηνωμένων Πολιτειών λόγω της θεσπίσεως του νόμου της Κυριακής, και αντιπροσωπεύει μια συνεχιζόμενη και κλιμακούμενη κρίση επί ολοκλήρου του κόσμου εξαιτίας της αποδοχής του δικού τους νόμου της Κυριακής υπό την πίεση της πολιτικής διοικητικής εξουσίας, η οποία παριστάνεται από τους δέκα βασιλείς που διέπραξαν πορνεία με την Ιεζάβελ, την πόρνη της Τύρου.

«Καθώς η Αμερική, η χώρα της θρησκευτικής ελευθερίας, θα ενωθεί με τον Παπισμό εξαναγκάζοντας τη συνείδηση και υποχρεώνοντας τους ανθρώπους να τιμούν το ψευδές σάββατο, οι λαοί κάθε χώρας επάνω στην υφήλιο θα οδηγηθούν να ακολουθήσουν το παράδειγμά της.» Testimonies, τόμος 6, 18.

Η μάχη του νόμου της Κυριακής στη μεγάλη διαμάχη, τότε εμπλέκεται πλήρως. Τότε ο Σατανάς εμφανίζεται προσωποποιώντας τον Χριστό.

«Με το διάταγμα που θα επιβάλει τον θεσμό του Παπισμού κατά παράβαση του νόμου του Θεού, το έθνος μας θα αποκοπεί πλήρως από τη δικαιοσύνη. Όταν ο Προτεσταντισμός εκτείνει το χέρι του πέρα από το χάσμα για να πιάσει το χέρι της ρωμαϊκής εξουσίας, όταν απλώσει το χέρι του πάνω από την άβυσσο για να σφίξει τα χέρια με τον Πνευματισμό, όταν, υπό την επιρροή αυτής της τριπλής ένωσης, η χώρα μας αποκηρύξει κάθε αρχή του Συντάγματός της ως προτεσταντική και δημοκρατική κυβέρνηση, και θεσπίσει μέτρα για τη διάδοση των παπικών ψευδών και πλανών, τότε μπορούμε να γνωρίζουμε ότι έχει έλθει ο καιρός για τη θαυμαστή ενέργεια του Σατανά και ότι το τέλος είναι πλησίον.» Testimonies, τόμος 5, 451.

Η εθνική αποστασία ακολουθείται από εθνική καταστροφή.

«Ο λαός των Ηνωμένων Πολιτειών υπήρξε λαός ευνοημένος· αλλά όταν περιορίσει τη θρησκευτική ελευθερία, αποκηρύξει τον Προτεσταντισμό και παράσχει υποστήριξη στον παπισμό, το μέτρο της ενοχής του θα έχει πληρωθεί, και η “εθνική αποστασία” θα καταγραφεί στα βιβλία του ουρανού. Το αποτέλεσμα αυτής της αποστασίας θα είναι η εθνική καταστροφή.» Review and Herald, 2 Μαΐου 1893.

Οι μωροί Λαοδικείς Αντβεντιστές συμπράττουν με την παπική εξουσία και καταβάλλονται, ενώ το άλλο ποίμνιο του Χριστού, το οποίο βρίσκεται ακόμη στη Βαβυλώνα, διαφεύγει από το χέρι του παπισμού.

Και θέλει εισέλθει και εις την ἔνδοξον γῆν, και πολλαὶ χώραι θέλουσι καταστραφῆ· ἀλλὰ οὗτοι θέλουσι διαφύγει ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ὁ Ἐδὼμ και ὁ Μωάβ και τὰ ἐξαιρέτα τῶν υἱῶν Ἀμμών. Δαυιὴλ 11:41.

Το Ισλάμ πλήττει αιφνιδίως τις Ηνωμένες Πολιτείες, καθώς η ἑβδομη σάλπιγγα επιφέρει μια συμφορική κρίση για την επιβολή του νόμου της Κυριακής.

Και εἶδον, και ἤκουσα ἓναν ἄγγελον να πετᾶ στο μέσον του ουρανοῦ, λέγοντα με φωνή μεγάλη· Ουαί, ουαί, ουαί εις τους κατοικούντας ἐπὶ της γῆς, εξαιτίας των λοιπῶν φωνῶν της σάλπιγγος των τριῶν ἀγγέλων, οι οποίοι μέλλουν ἀκόμη να σαλπίσουν! Αποκάλυψις 8:13.

Το λάβαρο που αντιπροσωπεύει τους δύο μάρτυρες στην Αποκάλυψη ἑνδεκα απεικονίζεται κατόπιν ἀπὸ τον Ἰωάννη, στο δωδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, ως γυναίκα περιβεβλημένη τον ἥλιο, και προφητικῶς παρουσιάζεται με τον συμβολισμό της αρχῆς και του τέλους.

Και ἐφάνη μέγα σημεῖον ἐν τῷ ουρανῷ· γυνὴ ἐνδεδυμένη τον ἥλιον, και η σελήνη ὑποκάτω των ποδῶν αὐτῆς, και ἐπὶ της κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώδεκα· και ἐγκύος οὕσα ἐκραζε, ὠδίνουσα και βασανιζομένη διὰ να γεννήσῃ. Και ἐφάνη ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ ουρανῷ· και ἰδοῦ, δράκων μέγας πυρρός, ἔχων ἐπτὰ κεφαλὰς και δέκα κέρατα, και ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ἐπτὰ διαδήματα. Και η ουρὰ αὐτοῦ ἔσυρε το τρίτον των ἀστέρων του ουρανοῦ και ἔρριπεν αὐτούς εις την γῆν· και ο δράκων ἐστάθη ἐνώπιον της γυναικὸς της μέλλουσας να γεννήσῃ, διὰ να καταφάγῃ το τέκνον αὐτῆς, ὅταν γεννηθῆ. Και ἐγέννησεν υἱὸν ἄρσεν, ὅστις μέλλει να ποιμαίνει πάντα τὰ ἔθνη ἐν ράβδῳ σιδηρᾶ· και το τέκνον αὐτῆς ἠρπάσθη προς τον Θεόν και προς τον θρόνον αὐτοῦ. Αποκάλυψις 12:1–5.

Στέκεται ἐπάνω στη σελήνη και εἶναι ἐνδεδυμένη με τον ἥλιο. Η σελήνη εἶναι ἀντανάκλαση του ἡλίου και, ἐπομένως, προφητικῶς προτυπώνει τον ἥλιο. Οι δώδεκα ἀστέρες στο στέφανό της ἀντιπροσωπεύουν τις δώδεκα φυλές του ἀρχαίου Ἰσραὴλ στην ἀρχὴ του ἀρχαίου Ἰσραὴλ, οι οποίες προτυπώνουν τους δώδεκα μαθητὲς στο τέλος του ἀρχαίου Ἰσραὴλ. Οι δώδεκα ἀστέρες, που εἶναι οι δώδεκα μαθητὲς στο τέλος του ἀρχαίου Ἰσραὴλ, εἶναι ἐπίσης οι δώδεκα ἀπόστολοι στην ἀρχὴ του σύγχρονου Ἰσραὴλ. Ἐπομένως, προτυπώνουν τις ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες στο τέλος του σύγχρονου Ἰσραὴλ, οι οποίοι εἶναι μαθητὲς και ἀπόστολοι. Στην ἀρχὴ της ιστορίας, ὅπου οι μαθητὲς ἀντιπροσωπεύουν συγχρόνως ἓνα τέλος του ἀρχαίου Ἰσραὴλ και οι ἀπόστολοι την ἀρχὴ του σύγχρονου Ἰσραὴλ, η γυναίκα, η οποία εἶναι η ἐκκλησία, ἦταν ἐγκυος στον Χριστό. Αὐτός εἶναι το «ἄρρεν τέκνον», το οποίο ἐπρόκειτο να ἀρπαχθεῖ προς τον Θεό μετὰ τον θάνατο και την ἀνάστασή Του.

Η γυναίκα, λοιπόν, ἐπίσης προτυπώνει τη γέννηση των ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, οι οποίοι ἐπίσης ἀναβαίνουν στον ουρανὸ ἀφοῦ ἀναστηθῶν ἀπὸ την κοιλάδα του θανάτου. Αφοῦ βρεθῶν στον ουρανὸ, αὐτὴ θα γεννοῦσε ἐπίσης ἓνα ἄλλο τέκνο, το οποίο ἀντιπροσωπεύει το ἄλλο ποίμνιο που ἐξέρχεται ἀπὸ τη Βαβυλώνα κατὰ τον νόμο της Κυριακής.

Πρὶν πονέσῃ, ἐγέννησεν· πρὶν ἔλθῃ ὁ πόνος αὐτῆς, ἐλευθερώθη ἀπὸ ἄρσενος τέκνου. Τίς ἤκουσε τοιοῦτον πρᾶγμα; τίς εἶδε τοιαῦτα; Μὴ ἡ γῆ θὰ γεννήσῃ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ; ἢ ἔθνος θὰ γεννηθῆ ἅπαξ; διότι ἀμέσως μόλις ἐπόνεσεν ἡ Σιών, ἐγέννησε τὰ τέκνα αὐτῆς. Μὴ ἐγὼ φέρω μέχρι τοῦ τοκετοῦ, και δὲν προξενῶ νὰ γεννηθῆ; λέγει ὁ Κύριος· μὴ ἐγὼ, ὁ ὅποιος προξενῶ

τὸν τοκετόν, κλείσω τὴν μήτραν; λέγει ὁ Θεός σου. Ἡσαΐας 66:7-9.

Κατὰ τὸν καιρὸ τῆς κυριαρχίας τοῦ θηρίου τῆς γῆς, ἓνα ἔθνος γεννᾶται μονομιᾶς. Αὐτὸ τὸ ἔθνος εἶναι οἱ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, διότι αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀντανακλοῦν τελείως τὸν χαρακτήρα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ προτυπώνονται ἀπὸ τὸ «ἄρσεν τέκνον» Ἰησοῦν. Αὐτοὶ εἶναι τὸ «ἄρσεν τέκνον» τοῦ Ἡσαΐου, τὸ ὁποῖο γεννᾶται πρὶν ἢ γυνὴ εἰσέλθῃ εἰς ὠδῖνα. Τὰ νεκρὰ ξηρὰ ὄστᾶ, ἐπὶ τοῖς ὁποίοις ὁ κόσμος ἐχάρη ὅταν ἐφονεύθησαν ἀπὸ τὸ θηρίον ἐκ τῆς ἀβύσσου, θὰ παρηγορηθοῦν ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ τότε θὰ χαροῦν μαζί με τὴ γυναικα ποὺ γεννᾷ τὸ «ἄρσεν τέκνον». Αὐτοὶ φέρονται εἰς γέννησιν πρὶν αὐτὴ ὠδινήσῃ, καὶ ἔπειτα αὐτὴ ὠδίνει καὶ γεννᾷ τὰ ἄλλα «τέκνα» «αὐτῆς», καθὼς τότε τὰ ἔθνη ἀποκρίνονται στὸ μῆνυμα τοῦ τρίτου ἀγγέλου ὡς ποταμὸς ῥέων, καθὼς τὸ μῆνυμα σαρώνει τὴ χώρα ὡς παλιρροϊκὸ κύμα. Αὐτοὶ γεννῶνται μέσα σὲ μεγάλη κρίση, ἢ ὁποία ἀντιπροσωπεύει τὴν ὠδινὰ τῆς. Ἡ γυνὴ τῆς Ἀποκαλύψεως δώδεκα, κατ' οὐσίαν, ἔχει δίδυμα. Οἱ πρωτότοκοι εἶναι οἱ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οἱ ὁποῖοι προσδιορίζονται ὡς ἀπαρχή, καὶ τὰ ἔθνη ὡς ἡ μεγάλη συγκομιδὴ τοῦ θερινοῦ θερισμοῦ.

Ευφράνθητε μετὰ τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ ἀγαλλιᾶσθε μετ' αὐτῆς, πάντες οἱ ἀγαπῶντες αὐτήν· συγχαρῆτε μετ' αὐτῆς ἐν χαρᾷ, πάντες οἱ πενθοῦντες δι' αὐτήν· διὰ να θηλάσητε καὶ να χορτασθῆτε ἀπὸ τοὺς μαστοὺς τῶν παρηγοριῶν αὐτῆς· διὰ να ἐκμυζήσητε καὶ να τρυφήσητε ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς δόξης αὐτῆς. Διότι οὕτω λέγει ὁ Κύριος· Ἴδου, ἐγὼ θέλω ἐκτείνειν εἰς αὐτὴν εἰρήνην ὡς ποταμόν, καὶ τὴν δόξαν τῶν ἐθνῶν ὡς χεῖμαρρον ὑπερχειλιζόντα· τότε θέλετε θηλάσει, θέλετε βασταχθῆ ἐπὶ τῶν πλευρῶν αὐτῆς, καὶ θέλετε θωπευθῆ ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς. Καθὼς μητέρα παρηγορεῖ τὸ τέκνον αὐτῆς, οὕτως ἐγὼ θέλω σὰς παρηγορήσει· καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ θέλετε παρηγορηθῆ. Καὶ ὅταν ἴδητε τοῦτο, ἢ καρδία σας θέλει εὐφρανθῆ, καὶ τὰ ὄστᾶ σας θέλουσι θαλεῖ ὡς χλόη· καὶ ἡ χεῖρ τοῦ Κυρίου θέλει γνωρισθῆ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ, καὶ ἡ ἀγανάκτησις αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ. Ἡσαΐας 66:10-14.

Εκεῖνοι ποὺ «θηρνοῦν» γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ στενάζουν καὶ βοοῦν ἐξαιτίας τῶν βδελυγμάτων ποὺ διαπράττονται μέσα σε αὐτήν καὶ ποὺ ἔχουν σφραγισθῆ, καὶ σφραγίζονται πρὶν ἀπὸ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς. Βρισκόμαστε τώρα στὸ «τελικὸ ἔργο γιὰ τὴν ἐκκλησία», τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ τις τελευταῖες στιγμὲς τῆς σφράγισης τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

«Ὁ ἀληθινὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔχει στὴν καρδιά του τὸ πνεῦμα τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου καὶ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν, θα θεωρεῖ πάντοτε τὴν ἀμαρτία στὸν πραγματικὸ, ἀμαρτωλὸ τῆς χαρακτήρα. Θα εἶναι πάντοτε με τὸ μέρος τῆς πιστῆς καὶ ευθείας ἀντιμετώπισης τῶν ἀμαρτιῶν ποὺ τόσο εὐκόλα παγιδεύουν τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Ἰδιαίτερα στὸ τελευταῖο ἔργο γιὰ τὴν ἐκκλησία, στὸν καιρὸ τοῦ σφραγίσματος τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων ποὺ πρόκειται να σταθοῦν ἀμωμοὶ ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, θα αισθάνονται βαθύτατα τις ἀδικίες τοῦ λαοῦ ποὺ ὁμολογεῖ ὅτι ἀνήκει στὸν Θεό. Αὐτὸ παρουσιάζεται με ἰδιαίτερη δύναμη ἀπὸ τὴν ἀπεικόνιση τοῦ προφήτη γιὰ τὸ τελευταῖο ἔργο ὑπὸ τὴ μορφή τῶν ἀνδρῶν, καθένας ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶχε στὸ χεῖρ του ἓνα φοινικὸ ὄπλο. Ἐνας ἀνδρας ἀνάμεσά τους ἦταν ἐνδεδυμένος λινά, με γραφικὸ καλαμάρι στὸ πλευρὸ του. “And the Lord said unto him, Go through the midst of the city, through the midst of Jerusalem, and set a mark upon the foreheads of the men that sigh and that cry for all the abominations that be done in the midst thereof.” Testimonies, volume 3, 266.»

Εκείνοι που «στενάζουν και βοούν» σφραγίζονται προτού οι καταστρεπτικοί άγγελοι με τα όπλα της σφαγής διαβούν μέσα από την εκκλησία, η οποία παριστάνεται ως Ιερουσαλήμ.

Ἡ ἐντολή εἶναι: «Διέλθε διὰ μέσου τῆς πόλεως, διὰ μέσου τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ βάλε σημεῖον ἐπὶ τῶν μετώπων τῶν ἀνδρῶν οἵτινες στενάζουν καὶ βοῶσι διὰ πάντα τὰ βδελύγματα τὰ γινόμενα ἐν μέσῳ αὐτῆς.» Οὗτοι οἱ στενάζοντες καὶ βοῶντες εἶχον προβάλει τὰ λόγια τῆς ζωῆς· εἶχον ἐλέγξει, συμβουλεύσει καὶ ικετεύσει. Μερικοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶχαν ἀτιμάσει τὸν Θεὸ μετενόησαν καὶ ἐταπεινώσαν τὴν καρδίαν τους ἐνώπιον Αὐτοῦ. Ἀλλὰ ἡ δόξα τοῦ Κυρίου εἶχε ἀποχωρήσει ἀπὸ τὸν Ἰσραὴλ· μολονότι πολλοὶ ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμη νὰ τηροῦν τοὺς τύπους τῆς θρησκείας, ἡ δύναμη καὶ ἡ παρουσία Του ἔλειπαν.

«Στον καιρὸ κατὰ τον οποίον ἡ οργὴ Του θα ἐκδηλωθεῖ με κρίσεις, αὐτοὶ οἱ ταπεινοί, ἀφοσιωμένοι ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ θα διακριθῶν ἀπὸ τον υπόλοιπο κόσμον λόγω τῆς οδύνης τῆς ψυχῆς τους, ἡ οποία ἐκφράζεται με θρήνον καὶ κλαυθμὸ, με ἐλέγχους καὶ προειδοποιήσεις. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ καλύψουν με μανδύα τὸ υπάρχον κακὸ καὶ νὰ δικαιολογήσουν τὴ μεγάλη πονηρία ποῦ ἐπικρατεῖ παντοῦ, ἐκείνοι ποὺ ἔχουν ζήλον γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγάπη γιὰ τὶς ψυχῆς δεν θα σιωπήσουν γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν εὐνοία κανενός. Οἱ δίκαιες ψυχῆς τους βασανίζονται ἡμέρα με τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὰ ἀνόσια ἔργα καὶ τὴ διεφθαρμένη διαγωγὴ τῶν ἀδίκων. Εἶναι ἀνίσχυροὶ νὰ ἀνακόψουν τὸν ὀρμητικὸ χεῖμαρρον τῆς ἀνομίας, καὶ γι' αὐτὸ γεμίζουν ἀπὸ θλίψη καὶ φόβον. Πενθοῦν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, βλέποντας τὴ θρησκεία νὰ καταφρονεῖται μέσα στα ἴδια τὰ σπίτια ἐκείνων ποὺ ἔχουν λάβει μεγάλο φως. Θρηγοῦν καὶ ταπεινῶνουν τὶς ψυχῆς τους, ἐπειδὴ ἡ υπερηφάνεια, ἡ πλεονεξία, ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ ἀπάτη σχεδὸν κάθε εἶδους βρίσκονται μέσα στὴν ἐκκλησία. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὸ οποίον παρακινεῖ σε ἐλεγχον, καταπατεῖται, ἐνῶ οἱ ὑπηρέτες τοῦ Σατανᾶ θριαμβεύουν. Ὁ Θεὸς ἀτιμάζεται, ἡ ἀλήθεια καθίσταται ἀνενεργός.»

«Ἡ τάξη ἐκείνη ποῦ δεν αἰσθάνεται θλίψη γιὰ τὴ δικὴ τῆς πνευματικὴ παρακμὴ, οὔτε πενθεῖ γιὰ τὶς ἀμαρτίες τῶν ἄλλων, θα μείνει χωρὶς τὴ σφραγίδα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος δίνει ἐντολὴ στους ἀγγελιαφόρους Του, στους ἀνδρες ποὺ ἔχουν στα χέρια τους ὅπλα ἐξολόθρευσης: “Πηγαίνετε πίσω τοῦ μέσα ἀπὸ τὴν πόλη καὶ πατάξτε· ἀς μὴ φεισθεῖ ὁ ὀφθαλμὸς σας, οὔτε νὰ δεῖξετε οἶκτον· ἐξολοθρεύσατε ὀλοτελῶς γέροντες καὶ νέους, καὶ παρθέτους, καὶ μικρὰ παιδιά, καὶ γυναῖκες· ἀλλὰ μὴ πλησιάσετε κανέναν ἄνθρωπον ἐπάνω στον οποίον εἶναι τὸ σημεῖον· καὶ ἀρχίστε ἀπὸ τὸ ἁγιαστήριόν Μου.” Τότε ἀρχισαν ἀπὸ τους πρεσβυτέρους ποὺ ἦταν μπροστὰ στον οἶκον.»

«Ἐδὼ βλέπουμε ὅτι ἡ ἐκκλησία—τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Κυρίου—ἦταν ἡ πρώτη ποῦ αἰσθάνθηκε τὸ πλήγμα τῆς οργῆς τοῦ Θεοῦ. Οἱ πρεσβύτεροι, ἐκείνοι στους οποίους ὁ Θεὸς εἶχε δώσει μεγάλο φως καὶ οἱ οποίοι εἶχαν σταθεῖ ὡς φύλακες τῶν πνευματικῶν συμφερόντων τοῦ λαοῦ, εἶχαν προδώσει τὴν ἐμπιστοσύνη ποῦ τους εἶχε ἀνατεθεῖ. Εἶχαν λάβει τὴ θέση ὅτι δεν χρειάζεται νὰ ἀναμένουμε θαύματα καὶ τὴ σαφὴ ἐκδήλωση τῆς δυνάμης τοῦ Θεοῦ ὅπως στις παλαιότερες ἡμέρες. Οἱ καιροὶ ἔχουν ἀλλάξει. Αὐτὰ τὰ λόγια ἐνισχύουν τὴν ἀπιστία τους, καὶ λέγουν: Ὁ Κύριος δεν θα κάνει καλόν, οὔτε θα κάνει κακόν. Εἶναι υπερβολικὰ ἐλεήμων γιὰ νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸν λαόν Του με κρίση. Ἔτσι, “Ἐιρήνη καὶ ἀσφάλεια” εἶναι ἡ κραυγὴ ἀνδρῶν ποὺ δεν θα ὑψώσουν πλέον τὴ φωνὴ τους ὡς σάλπιγγα γιὰ νὰ δεῖξουν στον λαόν τοῦ Θεοῦ τὶς παραβάσεις τους καὶ στον οἶκον τοῦ Ἰακώβ τὶς ἀμαρτίες τους. Αὐτοὶ οἱ ἀλαλοὶ κύνες, ποὺ δεν

ήθελαν να γαυγίσουν, είναι εκείνοι που αισθάνονται τη δίκαιη εκδίκηση ενός προσβεβλημένου Θεού. Άνδρες, νεάνιδες και μικρά παιδιά, όλοι χάνονται μαζί». Testimonies, τόμος 5, σ. 210, 211.

Το τεσσαρακοστό κεφάλαιο του Ησαΐα αρχίζει χρησιμοποιώντας τον συμβολισμό ενός διπλασιασμού, ο οποίος αποτελεί προφητικό γνώρισμα του αγγέλματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου, το οποίο είναι ένα δεύτερο άγγελμα που ενώνεται με το άγγελμα της πτώσεως της Βαβυλώνας. Η πτώση της Βαβυλώνας διπλασιάζεται όταν εκφράζεται προφητικώς. Η φράση είναι: «Έπεσε, έπεσε η Βαβυλών».

Και ηκολούθησεν άλλος άγγελος, λέγων· Έπεσεν, έπεσεν Βαβυλών, η μεγάλη πόλις, διότι εκ του οίνου του θυμού της πορνείας αυτής επότισε πάντα τα έθνη. Αποκάλυψις 14:8.

Υπάρχουν δύο βιβλικές πτώσεις της κυριολεκτικής Βαβυλώνας, και υπάρχουν δύο βιβλικές πτώσεις της πνευματικής Βαβυλώνας. Μαζί αποτελούν τέσσερις ιστορικούς μάρτυρες που προσδιορίζουν τα προφητικά χαρακτηριστικά της πτώσεως της Βαβυλώνας.

Και έκραξε μετὰ φωνής ισχυράς, λέγων· Έπεσεν, έπεσεν Βαβυλών η μεγάλη, και έγένητο κατοικητήριον δαιμονίων, και φυλακή παντός άκαθάρτου πνεύματος, και φυλακή παντός άκαθάρτου και μεμισημένου όρνέου. Αποκάλυψις 18:2.

Η κατά γράμμα Βαβυλώνα έπεσε ως Βαβέλ στην εποχή του Νεβρώδ, και η κατά γράμμα Βαβυλώνα επίσης έπεσε στην εποχή του Βαλτάσαρ. Η πνευματική Βαβυλώνα έπεσε το 1798, και η τελική της πτώση απεικονίζεται επανειλημμένως στις Γραφές. Γι' αυτόν τον λόγο, το μήνυμα της πτώσεως της Βαβυλώνας περιέχει τον προφητικό συμβολισμό του διπλασιασμού. Με την πτώση της Βαβυλώνας υπάρχει ένας διπλασιασμός, αλλά υπάρχουν επίσης και δύο άλλοι κύριοι προφητικοί λόγοι για το φαινόμενο του διπλασιασμού.

Ο δεύτερος λόγος είναι ότι, ως μήνυμα, αντιπροσωπεύει ένα μήνυμα το οποίο συνοδεύεται από ένα δεύτερο μήνυμα. Αντιπροσωπεύει δύο μηνύματα. Υπάρχουν και άλλες σημαντικές αλήθειες που συνδέονται με το νόημα και τη δομή του μηνύματος του δευτέρου αγγέλου, αλλά απλώς επισημαίνουμε ότι η τελική προφητική αφήγηση του Ησαΐα, η οποία αρχίζει στο κεφάλαιο σαράντα, αρχίζει με τον διπλασιασμό του συμβόλου του Παρακλήτου, τον οποίο ο Χριστός υποσχέθηκε να παράσχει στον λαό Του, ενώ καθυστέρησε στο επουράνιο αγιαστήριο.

Παρηγορείτε, παραγορείτε τόν λαόν μου, λέγει ό Θεός σας. Λαλήσατε εις τήν καρδίαν τής Ίερουσαλήμ, και κηρύξατε πρὸς αὐτήν, ὅτι έτελείωσεν η ταπεινωσις αὐτῆς, ὅτι άφέθη η άνομία αὐτῆς· διότι έλαβεν εκ χειρὸς Κυρίου διπλάσια διὰ πάσας τὰς άμαρτίας αὐτῆς. Ήσαΐας 40:1, 2.

Δεν υπάρχει άλλο χωρίο στην Αγία Γραφή που να ομιλεί ειδικότερα περί του στοιχείου του χαρακτήρος του Χριστού ως του Άλφα και του Ωμέγα, όσο το χωρίο από το τεσσαρακοστό κεφάλαιο του Ησαΐα έως το τέλος του βιβλίου. Ως το Άλφα και το Ωμέγα, ο Χριστός θέτει την υπογραφή του ονόματός Του ως Άλφα και Ωμέγα επάνω σε αυτό το χωρίο, διότι όταν φθάνει κανείς στο τέλος του Ησαΐα, αναφέρεται εκ νέου στον Παράκλητο, διότι ο Χριστός είναι ο Λόγος, και Αυτός είναι η αρχή και το τέλος.

Οὕτω λέγει Κύριος· Ὁ οὐρανός είναι ο θρόνος μου, και η γη υποπόδιόν μου· ποίος είναι ο οίκος που οικοδομείτε εις εμέ; και ποίος είναι ο τόπος της αναπαύσεώς μου; Διότι πάντα ταῦτα η χεὶρ μου ἐποίησε, και πάντα ταῦτα ἐγιναν, λέγει Κύριος· ἀλλά εις τούτον θέλω ἐπιβλέψει, εις τον πτωχόν και συντετριμμένον κατά το πνεῦμα, και τρέμοντα εις τον λόγον μου. Ὅστις σφάζει βουν, είναι ως εἴαν ἐφόνευσε ἄνθρωπον· ὅστις θυσιάζει ἀρνίον, ως εἴαν ἀπέκοπτε τράχηλον κυνός· ὅστις προσφέρει προσφοράν, ως εἴαν προσέφερε αἷμα χοίρου· ὅστις θυμιάζει, ως εἴαν εὐλογούσε εἰδῶλον. Ναι, αυτοὶ ἐξέλεξαν τας οδοὺς αὐτῶν, και η ψυχὴ αὐτῶν ευφραίνεται εις τα βδελύγματα αὐτῶν. Και ἐγὼ θέλω ἐκλέξει τας πλάνας αὐτῶν, και θέλω ἐπιφέρει ἐπ' αὐτούς ἐκεῖνα τα οποία φοβούνται· διότι ὅταν ἐκάλεσα, οὐδεὶς ἀπεκρίθη· ὅταν ἐλάλησα, δὲν ἤκουσαν· ἀλλά ἐπραξαν το πονηρόν ἐνώπιόν μου, και ἐξέλεξαν ἐκεῖνο εις το ποῖον δὲν ηυαρεστήθην. Ησαΐας 66:1-4.

Τίθεται το ἐρώτημα: ποιον οἶκο οικοδόμησε γι' Αὐτόν ο λαός του Θεοῦ; Ἦγειραν τον πνευματικὸ οἶκο του Πέτρου ἢ τη συναγωγὴ του Σατανά; Ο Θεός προσδιορίζει ὅτι ο οἶκος που Ἐκεῖνος οικοδόμησε ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐκείνους που είναι «πτωχοὶ και συντετριμμένου πνεύματος» και ἀπὸ ἐκείνους που «τρέμουν» ἐνώπιον του «λόγου» Του. Ἀντιπαραβάλλει ἐκείνους που τρέμουν στον λόγο Του με μια ἄλλη τάξη, η οποία προσφέρει ἀκάθαρτες προσφορὲς και ἔχει ἐκλέξει την οδὸ της. Ἐκεῖνοι που ἀνήκουν στην τάξη που προσφέρει ἀκάθαρτες προσφορὲς θα διαπιστώσουν, ὅπως και οι Ἰουδαῖοι, ὅτι ο οἶκος τους θα ἀφεθεῖ εις αὐτούς ἐρημος.

Ὅλοι οι προφῆτες μιλούν για το τέλος του κόσμου, και αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀπεικόνιση της διάκρισης μεταξύ των σοφῶν, οι οποίοι τρέμουν ἐμπρός στον Λόγο Του, και των μωρῶν, οι οποίοι προσφέρουν βδελύγματα στον Θεό, βδελύγματα στα οποία ευαρεστούνται οι ψυχές τους. Για τον λόγο αὐτόν, ο Θεός θα ἐκλέξει τις πλάνες για τις μωρές λαοδικεῖακές παρθένες, δηλαδή την πλάνη την οποία ο ἀπόστολος Παῦλος προσδιορίζει ὅτι ἐπέρχεται ἐξαιτίας της ἀποδοχῆς ἐνός «ψεύδους».

Το «ψεύδος» είναι ἓνα συγκεκριμένο σύμβολο στην ἱστορία του Ἀντβεντισμοῦ, και ἐγινε δεκτὸ ἀπὸ τους οικοδόμους το 1863, και ἐπάνω σε αὐτὸ οικοδόμησαν καθ' ὅλη τη διάρκεια της Ἀντβεντιστικῆς ἱστορίας. Ἦταν ἓνα ψεύδος που παρήγαγε ἓνα ψευδὲς θεμέλιο, και ἐκεῖ ἄρχισαν να ἀνεγείρουν ἓναν παραποιημένο ψευδὴ ναό. Το ἐργὸ τους της παραποίησης του ἀληθινοῦ ναοῦ συνεχίζεται ἔως «τις ἐσχάτες ἡμέρες». Ο Ησαΐας τοποθετεῖ το πλαίσιο του ἐξηκοστοῦ ἔκτου κεφαλαίου μέσα στον διαχωρισμό των φρονίμων και των μωρῶν παρθένων. Ο Ησαΐας προσδιορίζει την προφητικὴ ἱστορία την οποία ἐπισήμανε στο πρώτο ἐδάφιο του Ησαΐα σαράντα, ὅταν ο Χριστός υποσχέθηκε να ἀποστείλει τον Παράκλητο τρεῖς ἡμέρες μετὰ την ἀπογοήτευση της 18ης Ἰουλίου 2020.

Ἀκούσατε τον λόγον του Κυρίου, σεις οι τρέμοντες εις τον λόγον αὐτοῦ· οι ἀδελφοί σας, οι μισούντες ἐσάς, οι ἐκβάλλοντες ἐσάς ἐνεκεν του ονόματός μου, εἶπον· Ἀς δοξασθῇ ο Κύριος· ἀλλά αὐτός θέλει φανῆ προς χαράν σας, και ἐκεῖνοι θέλουσι καταισχυνηθῆ. Φωνὴ θορύβου ἐκ της πόλεως, φωνὴ ἐκ του ναοῦ, φωνὴ Κυρίου, ἀποδίδοντας ἀνταπόδοσιν εις τους ἐχθρούς αὐτοῦ. Ησαΐας 66:5, 6.

Ἀπὸ το 1798 ἔως το 1844, στο κίνημα των Μιλλεριτῶν, ο Κύριος ἀνήγειρε ἓναν πνευματικὸ ναό, στον οποίο, ως ο ἀγγελιαφόρος της διαθήκης, ἦλθε αἰφνιδίως το 1844. Ο Κύριος ἀνηγείρει ἓναν πνευματικὸ ναό στο κίνημα των ἐκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, ὥστε να ἔλθει

αιφνιδίως και να εισέλθει σε διαθήκη με αυτόν τον ναό. Ο Πέτρος, στην πρώτη του επιστολή, κεφάλαιο δεύτερο, ονομάζει εκείνον τον ναό «πνευματικό οίκο». Εκείνοι που «ακούουν τον λόγο του Κυρίου» είναι εκείνοι στους οποίους αναφέρεται ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη, όταν λέγει ότι όσοι ακούουν είναι «μακάριοι». Αυτοί είναι το λάβαρο, διότι το λάβαρο αποτελείται από «τους εκπεσόντας του Ισραήλ». Οι μωρές Λαοδικείς θα καταισχυθούν όταν ο Κύριος δοξάσει τον εαυτό Του στους Φιλαδελφείς, οι οποίοι τρέμουν στον Λόγο Του, και ο Λόγος Του είναι «αλήθεια».

Αί τρεις φωναί, αΐτινες ακούονται κατὰ τὴν περίοδον καθ' ἣν οἱ φρόνιμοι καὶ οἱ μωροὶ χωρίζονται ἀπὸ τῆς ἄλλης τάξεως, προέρχονται ἀπὸ «τὴν πόλιν», ἀπὸ «τὸν ναόν» καὶ ἀπὸ «τὸν Κύριον τὸν ἀποδιδόντα ἀνταπόδοσιν». Ἡ πρώτη «φωνή» ἐκ τῆς πόλεως εἶναι «φωνὴ θορύβου», καὶ ὁ «θόρυβος» εἶναι ἡ ἄφιξις τοῦ Παρακλήτου, ὅστις ἔρχεται αἰφνιδίως.

Και ὅταν συμπληρώθηκε ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦσαν ὅλοι ὁμοθυμαδὸν στὸν ἴδιο τόπο. Καὶ ἐξαίφνης ἐγένε ἦχος ἀπὸ τὸν οὐρανόν, σαν ἀπὸ ἄνεμο βίαιου ποῦ ἐπνεε με ὀρμή, καὶ γέμισε ὅλο τὸν οἶκο ὅπου κάθονταν. Καὶ φάνηκαν σ' αὐτοὺς διαμοιραζόμενες γλώσσες σαν ἀπὸ φωτιά, καὶ κάθισε ἀπὸ μία ἐπάνω στὸν καθένα ἀπ' αὐτοὺς. Πράξεις 2:1-3.

Ἡ λέξη ποῦ μεταφράζεται ὡς «ἦχος» στὶς Πράξεις, κεφάλαιο δύο, ἐδάφιο δύο, σημαίνει «θόρυβος» καὶ «φήμη». Ἡ «φήμη» εἶναι προφητεία. Ὁ «ἦχος» ἢ «θόρυβος» ποῦ προέρχεται ἀπὸ «τὴν πόλιν» παριστάνεται ἀπὸ «ἄνεμο βίαιου». Ἡ «φωνὴ θορύβου ἐκ τῆς πόλεως» εἶναι ἡ «φήμη» ἢ τὸ προφητικὸ μῆνυμα τοῦ Ἰσλάμ ποῦ σηματοδοτεῖ τὴν ἀφιξὴ τοῦ Παρακλήτου στὴν κοιλιάδα τῶν ξηρῶν οστών, τὰ ὁποῖα ἐφονεύθησαν «εἰς τὴν πλατεία τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἣτις καλεῖται πνευματικῶς Σόδομα καὶ Αἴγυπτος, ὅπου καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ἐσταυρώθη».

Στὸ τεσσαρακοστὸ κεφάλαιο τοῦ Ἡσαΐα, ἡ «φωνή» ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ετοιμάσει τὴν ὁδὸ γιὰ τὸν «αγγελιοφόρο τῆς διαθήκης» ρώτησε ποῖο μῆνυμα ἔπρεπε νὰ «κηρύξει». Τοῦ εἰπώθηκε νὰ «κηρύξει» τὸ μῆνυμα τοῦ Ἰσλάμ. Στὶς Πράξεις, ὁ «ἦχος» ποῦ γέμισε τὸν πνευματικὸ «οἶκο» τοῦ Πέτρου ἦταν «ἄνεμος βιαίως φερόμενος», ὁ ὁποῖος, στὸ τριακοστὸ ἔβδομο κεφάλαιο τοῦ Ἰεζεκιήλ, προήλθε ἀπὸ τοὺς τέσσερις ἀνέμους τοῦ Ἰσλάμ.

Φωνὴ θορύβου ἐκ τῆς πόλεως, φωνὴ ἐκ τοῦ ναοῦ, φωνὴ Κυρίου, ὅς ἀποδίδει ἀνταπόδοσιν εἰς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ. Ἡσαΐας 66:6.

Απὸ τὴν ὁδὸ ὅπου σταυρώθηκε ὁ Κύριός μας, ὁ Παράκλητος πληροφορεῖ πρῶτα τὴ «φωνή» ἐκείνου ποῦ βοᾷ ἐν τῇ ἐρήμῳ ποῖο πρόκειται νὰ εἶναι τὸ μῆνυμα. Ἐπειτα, τὸ ἰσχυρὸ στράτευμα ποῦ εἶναι ὁ ναός ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνεγερθεῖ, ὅπως προτυπώθηκε στὴν ἀρχικὴ κίνηση ἀπὸ τὸ 1798 ἕως τὸ 1844, ἐνισχύει τὴν κραυγὴ. Ἡ κίνηση τοῦ ἰσχυροῦ στρατεύματος, καθὼς διακηρύσσουν τὴν κραυγὴ τοῦ Ἰσλάμ, ὀδηγεῖ στὴν τρίτη «φωνή», ἡ ὁποῖα προσδιορίζει τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ τῆς κρίσεως ἐπὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν γιὰ τὴν ψήφιση τοῦ νόμου τῆς Κυριακῆς. Ἐκεῖ εἶναι ποῦ ὁ Κύριος ἀποδίδει ἀνταπόδοση. Οἱ τρεῖς φωνές διέπονται ἐντὸς τῆς δομῆς τῆς κεκρυμμένης ἱστορίας τῶν ἐπτὰ βροντῶν, ἡ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύει τὰ ἀρχικά, μεσαία καὶ τελικά γράμματα τῆς ἐβραϊκῆς λέξεως ποῦ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸν Θαυμαστὸ Γλωσσολόγο καὶ μεταφράζεται ὡς «αλήθεια». Αὐτὰ δὲν ἐπινοοῦνται!

Σε συμφωνία με την προφητική ιστορία που έχουμε προσδιορίσει, ο Ησαΐας κατόπιν αναφέρεται στη γέννηση ενός έθνους.

Πρὶν κοιλοπονήσῃ, ἐγέννησεν· πρὶν ἔλθωσιν οἱ πόνοι αὐτῆς, ἐλευθερώθῃ ἀπὸ ἄρσεν. Τίς ἤκουσε τοιοῦτο πρᾶγμα; τίς εἶδε τοιαῦτα; Μὴ δύναται ἡ γῆ νὰ γεννήσῃ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ; ἢ ἔθνος νὰ γεννηθῇ μονομιάς; διότι ἅμα ἐκοιλοπόνησεν ἡ Σιών, ἐγέννησε τὰ τέκνα αὐτῆς. Μὴ ἐγὼ φέρω μέχρι τοῦ τοκετοῦ καὶ δὲν κάμνω νὰ γεννήσῃ; λέγει Κύριος· μὴ ἐγὼ, ὁ ποιῶν νὰ γεννᾶται, κλείσω τὴν μήτραν; λέγει ὁ Θεός σου. Ἡσαΐας 66:7–9.

Το ἔθνος που γεννιέται προτοῦ ἡ γυναίκα κοιλοπονήσῃ βρισκόταν προσφάτως στὴν οδὸ, νεκρὸ καὶ ξηρὸ, ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος χαιρόταν γιὰ τὴν κατάστασή του. Ἀλλὰ ὅταν οἱ δύο μάρτυρες στάθηκαν στα πόδια τους, ἐκεῖνοι που εἶχαν χαρεῖ γιὰ τὸν θάνατό τους φοβήθηκαν. Μόλις τα νεκρά, ξηρά, σφαγμένα σώματα ἐγερθοῦν ὡς ἔθνος, ὅλοι ὅσοι ἀγαποῦν τὴν Ἱερουσαλήμ τότε θα χαροῦν μαζί της. Ἐκεῖνοι που ἀγαποῦν τὴν Ἱερουσαλήμ περιλαμβάνουν ὄχι μόνο τὸ ἔθνος τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλο ποίμνιο τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο τότε καλεῖται νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴ Βαβυλώνα. Ἡ ἀνάσταση ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευση τῆς 18ης Ἰουλίου 2020 ἐπιτελεῖται με τὴν ἔλευση τοῦ Παρακλήτου, ἡ ὁποία θα κάνει τὰ νεκρά, ξηρά «οστά» νὰ «ανθήσουν ὡς χλόη».

Εὐφράνθητε μετὰ τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ ἀγαλλιᾶσθε δι’ αὐτήν, πάντες οἱ ἀγαπῶντες αὐτήν· χαίρετε μετ’ αὐτῆς μετὰ χαρᾶς, πάντες οἱ πενθοῦντες δι’ αὐτήν· διὰ νὰ θηλάσητε καὶ νὰ χορτασθῆτε ἀπὸ τοὺς μαστοὺς τῶν παρηγοριῶν αὐτῆς· διὰ νὰ ἀρμέξῃτε καὶ νὰ τρυφήσητε ἀπὸ τὸ πλῆθος τῆς δόξης αὐτῆς. Διότι οὕτω λέγει ὁ Κύριος· Ἰδοὺ, ἐγὼ θέλω ἐκτείνει πρὸς αὐτὴν εἰρήνην ὡς ποταμόν, καὶ τὴν δόξαν τῶν ἐθνῶν ὡς χεῖμαρρον ρέοντα· τότε θέλετε θηλάσει, θέλετε βασταχθῆ ἐπὶ τὰς πλευρὰς αὐτῆς, καὶ θέλετε λικνισθῆ ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς. Ὡς ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον παρηγορεῖ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, οὕτως ἐγὼ θέλω παρηγορήσει ὑμᾶς· καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ θέλετε παρηγορηθῆ. Καὶ ὅταν ἴδητε τοῦτο, ἡ καρδιά σας θέλει εὐφρανθῆ, καὶ τὰ ὅστᾳ σας θέλουσι θαλεῖ ὡς χόρτος· καὶ ἡ χεὶρ τοῦ Κυρίου θέλει γνωρισθῆ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ, καὶ ἡ ἀγανάκτησις αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ. Ἡσαΐας 66:10–14.

Τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠμέγα τοποθετεῖ τὸ τέλος τῆς τελευταίας ἀφήγησης τοῦ Ησαΐα ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου ἀρχισε στὴν ἀρχή, με τὴν ταυτοποίηση τῆς ἔλευσης τοῦ Παρηγόρου. Καὶ ὅπως συμβαίνει πάντοτε με κάθε μήνυμα που ἀντιπροσωπεύει τὸ μήνυμα τοῦ Ἡλία, αὐτὸ τοποθετεῖται μέσα στο πλαίσιο τοῦ Κυρίου που πατάσσει τὴ γῆ με κατάρρα.

Διότι, ἰδοὺ, ὁ Κύριος θέλει ἐλθεῖ μετὰ πυρός, καὶ τὰ ἄρματα αὐτοῦ ὡς ἀνεμοστρόβιλος, διὰ νὰ ἀποδώσῃ τὴν οργὴν αὐτοῦ μετὰ θυμοῦ, καὶ τὸν ἐλεγχον αὐτοῦ μετὰ φλογῶν πυρός. Διότι διὰ πυρός καὶ διὰ τῆς ρομφαίας αὐτοῦ θέλει κρίνει ὁ Κύριος πάσαν σάρκα· καὶ οἱ φονευθέντες ὑπὸ τοῦ Κυρίου θέλουσιν εἶσθαι πολλοί. Οἱ ἀγιάζοντες εαυτοὺς καὶ καθαρίζοντες εαυτοὺς ἐν τοῖς κήποις, ὀπισθεν ἐνὸς δένδρου ἐν τῷ μέσῳ, τρώγοντες κρέας χοίρου, καὶ τὸ βδέλυγμα, καὶ τὸν μὺν, θέλουσι καταναλωθῆ ὁμοῦ, λέγει ὁ Κύριος. Διότι ἐγὼ γνωρίζω τὰ ἔργα αὐτῶν καὶ τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν· καιρὸς θέλει ἐλθεῖ, ὥστε θέλω συνάξῃ πάντα τὰ ἔθνη καὶ τὰς γλώσσας· καὶ θέλουσιν ἐλθεῖ, καὶ θέλουσιν ἰδεῖ τὴν δόξαν μου. Ἡσαΐας 66:15–18.

Οἱ μωρὲς Λαοδικεῖες Ἀντβεντιστές, που βρίσκονται πίσω ἀπὸ τὸ «δέντρο» τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ τὸ ὁποῖο εἶναι «ἐν μέσῳ» τοῦ «κήπου» τῆς Ἐδέμ, ὁμολογοῦν ὅτι ἀγιάζουν καὶ

καθαρίζουν τους εαυτούς τους, ενώ στην πραγματικότητα τρώγουν τις ακάθαρτες δοξασίες της Βαβυλώνας και κρύπτονται, όπως έπραξαν ο Αδάμ και η Εύα, εξαιτίας των αμαρτιών που αγάπησαν υπέρμετρα ώστε να τις εγκαταλείψουν. Θα καταναλωθούν μαζί με όλα τα άλλα έθνη. Αντιπαραβάλλονται προς τους σοφούς, οι οποίοι θα είναι «σημείον». Το «σημείον» είναι το «λάβαρον», το οποίο αντιπροσωπεύει το Σάββατο, που είναι το σημείον του Κυρίου του Θεού σου, το οποίο πράγματι αγιάζει τον λαό Του.

Διότι οι υιοί Ισραήλ θέλουσι φυλάττει το σάββατον, ώστε να τηρώσι το σάββατον εις τας γενεάς αυτών, ως διαθήκην αιώνιον. Είναι σημείον μεταξύ εμού και των υιών Ισραήλ εις τον αιώνα· διότι εις έξ ημέρας ο Κύριος εποίησε τον ουρανόν και την γην, και κατά την εβδόμην ημέραν ανεπαύθη και ανεζωογονήθη. Έξοδος 31:16, 17.

Οι σοφοί δεν κρύβονται πίσω από ένα δένδρο ομολογίας· υψώνονται ως σημείο, παρουσιάζοντας τη δόξα του Θεού στις τελευταίες σκηνές της μεγάλης διαμάχης. Η δόξα Του είναι ο χαρακτήρας Του, και το στοιχείο του χαρακτήρα Του το οποίο αυτοί εκπροσωπούν ενώπιον του κόσμου είναι το Άλφα και το Ωμέγα, η αρχή και το τέλος, ο πρώτος και ο έσχατος, το οποίο παριστάνεται ως «Αλήθεια».

Και θα θέσω σημείον ανά μέσον αυτών, και θα άποστείλω τους διασωθέντας έξ αυτών προς τὰ έθνη, εις Θαρσείς, Φουλ, και Λουδ, τους τοξεύοντας τὸ τόξον, εις Θουβάλ και Ίανάν, εις τας νήσους τας μακράν, αΐτινες δὲν ἤκουσαν τὴν φήμην μου οὐδὲ εἶδον τὴν δόξαν μου· και θέλουσι κηρύξει τὴν δόξαν μου μεταξὺ τῶν ἐθνῶν. Και θέλουσι φέρει πάντας τους αδελφούς σας έξ ὄλων τῶν ἐθνῶν ὡς προσφορὰν πρὸς τὸν Κύριον, ἐφ' ἵππων, και ἐπὶ ἀμαξῶν, και ἐν φορείοις, και ἐπὶ ἡμιόνων, και ἐπὶ ταχέων κτηνῶν, εις τὸ ἅγιόν μου ὄρος, τὴν Ἱερουσαλήμ, λέγει ὁ Κύριος, καθὼς οἱ υιοί Ἰσραήλ φέρουσι προσφορὰν ἐν καθαρῷ σκεύει εις τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου. Και έξ αυτών ἔτι θα λάβω δια ἱερεῖς και δια Λευῖτας, λέγει ὁ Κύριος. Διότι καθὼς οἱ νέοι οὐρανοὶ και ἡ νέα γῆ, τὰ ὅποια ἐγὼ θα κάμω, θα παραμένωσιν ἐνώπιόν μου, λέγει ὁ Κύριος, οὕτω θα παραμένη τὸ σπέρμα σας και τὸ ὄνομά σας. Και θα συμβῆ ὅτι, ἀπὸ νεομηνίας εις νεομηνίαν, και ἀπὸ σαββάτου εις σάββατον, πᾶσα σὰρξ θα ἔρχεται δια νὰ προσκυνῆ ἐνώπιόν μου, λέγει ὁ Κύριος. Και θέλουσιν ἐξέλθει, και θέλουσιν ἰδεῖ τὰ πτώματα τῶν ἀνθρώπων οἵτινες παρηνόμησαν ἐναντίον μου· διότι ὁ σκώληξ αυτών δὲν θα τελευτήσῃ, οὐδὲ τὸ πῦρ αυτών θα σβεσθῆ· και θέλουσιν εἶσθαι βδέλυγμα εις πᾶσαν σάρκα. Ἡσαΐας 66:16–24.

Η τελική προφητική αφήγηση του Ησαΐα αρχίζει με την άφιξη του Παρηγόρου τον Ιούλιο του 2023, και η αφήγηση τελειώνει ακριβώς εκεί όπου άρχισε. Φθάνει μέσα στην κεκρυμμένη ιστορία των επτά βροντών, η οποία αποσφραγίζεται ακριβώς πριν κλείσει η δοκιμαστική περίοδος. Προσδιορίζει την επανάληψη του Μιλλεριτικού κινήματος στην αρχή, σε συνάφεια με την ιστορία του κινήματος των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων στο τέλος. Παρουσιάζει το μήνυμα της κατάρας, που συνοδεύει το μήνυμα του Ηλία, ως το μήνυμα του προφητικού έργου του Ισλάμ, το οποίο εξοργίζει τα έθνη, καθώς αυτό χρησιμοποιείται από τον Κύριο για να επιφέρει κρίση «πρώτα» επάνω στις Ηνωμένες Πολιτείες για έναν νόμο της Κυριακής, και «τελευταία» επάνω σε ολόκληρο τον κόσμο, για την ίδια ανταρσία.

Θα συνεχίσουμε την εξέταση της τελευταίας αφήγησης του Ησαΐα στο επόμενο άρθρο.